

Životopis pana Petra Pokovby

Pan Pokovba se narodil 6. října 1953 v Prostějově manželům Marii, rozené Králíčkové, a Andreji Pokovbovi, který pocházel z Podkarpatské Rusi z obce Široký Luh nedaleko Chustu. Na den přesně se o pět let později narodil jeho mladší bratr Jiří. Otec Andrej, který byl v průběhu druhé světové války příslušníkem 1. čs. samostatné brigády v SSSR a později příslušníkem 1. čs. armádního sboru v SSSR, bojoval proti nacistům a pomáhal s osvobozením Československa, se po skončení války stal vojákem z povolání. Ve složité době po skončení války byl několikrát převelen k různým útvarům, a tak se rodina často stěhovala, než v roce 1959 zakotvila natrvalo v Jindřichově Hradci.

O rok později, v roce 1960, začal Petr Pokovba navštěvovat 1. základní školu. Roku 1969 ukončil povinnou školní docházku. Poté nastoupil na Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Praze v Ječné ulici. Po ukončení studia a složení maturitní zkoušky nastoupil v roce 1973 do svého prvního zaměstnání v ZPA (Závody průmyslové automatizace) v Praze-Nuslích, kde pracoval jako dělník při montáži elektrických rozvaděčů. Po dvou měsících byl ale povolán na základní vojenskou službu, kterou nevnímal jako dva ztracené roky, nepříjemnou povinnost, kterou je potřeba přečkat, ale pokusil se zde získat cenné zkušenosti, které by mohl uplatnit v dalším životě. Absolvoval Školu pro důstojníky v záloze spojovacího vojska v Popradu. Vojnu opouštěl v roce 1975 v hodnosti podporučíka u 60. spojovacího praporu v Unhošti.

Během vojenské služby se seznámil se svou budoucí ženou, se kterou se vzali 16. července 1976. Krátce poté se přestěhovali z Prahy, kde oba pracovali a přechodně bydleli, zpět do Jindřichova Hradce. Zde se jim roku 1977 narodila dcera Andrea a v roce 1979 syn Petr, který je dnes úspěšným kytaristou, hudebním skladatelem, režisérem a spisovatelem. Od roku 1976 byl pan Pokovba zaměstnán v Jihočeských mlékárnách, dnešní Madetě, ale v roce 1980 se stává stejně jako jeho otec vojákem z povolání Československé lidové armády. Působil na mobilizačním oddělení Okresní vojenské správy Jindřichův Hradec, následně se stal náčelníkem tohoto oddělení. Postupem času byl povyšován až do hodnosti majora, a to i přes to, že nikdy nevstoupil do komunistické strany. V armádě zůstal i po sametové revoluci. Po roce 1989 ale procházela armáda reorganizací a celou řadou změn. Aby si udržel hodnost majora, potřeboval vysokoškolské vzdělání. Právě v této době bylo založeno v Jindřichově Hradci v dnešní budově VŠE odloučené pracoviště Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity. V Ústavu jazykové přípravy vystudoval obor anglický jazyk. V roce 1997 prošel kurzem vojenských pozorovatelů OSN v Komorním Hrádku, což bylo předpokladem pro jeho odeslání na zahraniční misi.

Přestože měl být původně vyslán na misi do africké země Sierra Leone, nakonec v říjnu 1998 nastoupil do mise UNOMIG (United Nations Observer Mission in Georgia), která měla dohlížet na dodržování příměří po skončení občanské války mezi Gruzii a vzbouřenou Abcházíí. Mise probíhala dlouho bez incidentů. Ale 13. října 1998, pět dnů před ukončením mise, bylo při přepadu vrtulníku v obci Adžara v Kodorském údolí skupinou ozbrojenců uneseno sedm osob, pět vojenských pozorovatelů OSN, včetně majora Pokovby, jeden lékař a jeden místní tlumočnick. Únosci požadovali za propuštění rukojmích 200 000 dolarů. Vlády všech zemí, ze kterých pocházeli rukojmí, odmítly přistoupit na podmínky únosců a výkupné zaplatit. Přestože neznámí ozbrojenci hrozili zabitím rukojmích, došlo nakonec 15. října k jejich propuštění.

Po návratu z mise se major Pokovba vrátil na své původní pracoviště – Územní vojenskou správu v Jindřichově Hradci. V roce 2002 ukončil služební poměr v armádě České republiky a následně půl roku vyučoval anglický jazyk na naší, 6. základní škole v Jindřichově Hradci. Poté se vrátil do armády, ale již jako občanský zaměstnanec, aby u 153. záchranného praporu v Jindřichově Hradci, stejně jako na naší škole, učil anglický jazyk. V roce 2008 pak armádu opustil definitivně a do roku 2016, kdy odešel do starobního důchodu, pracoval jako průvodce v Muzeu Jindřichohradecka.